

Naša Viki.

I.

Preden zarja se poraja
v jutru nad goricami,
že se Viki izprehaja
v vrtu med cveticami.

»Ljube cvetke v krilih belih,
ste li dobro spančkale?
In o angelčkih veselih
ste kaj v noči sančkale?»

Vikica po vrtu hodi —
cvetke se priklanjajo. —
Ej, gotovo o kraljici
svoji sladko sanjajo . . .

2.

Plete, plete Vikica
vence iz cvetic;
nepopisna sreča pa
smeje se ji z lic.

Drugega, rdečega
očka mi dobi,
ki tako lepo me vedno
brati, pisati uči.

»Venčke tri zdaj spletla bom:
Prvega v dar dam
svoji dragi mamici,
ki najrajša jo imam.

Tretji pa dočaka naj
mnogo, mnogo let,
ko mi oče, mamica
zapustita svet . . .

Tega na zeleni grob
položila bom
in za pokoj njiju duš
žive dni prosila bom.«

3.

»Vikica, Vikica zlata,
hčerka ti sladka mojā,
daj mi en cvet iz gredice,
ker sem jaz tvoja mamā!»

»Ker si ti mamica moja,
dam ti, če hočeš, srce,
dam vse cvetice ti z vrta,
kar jih imajo gredé!»

Mamici srečni pa solza
kane na lice bledó —
in v tem trenutku v ljubezni
njeno zasije oko . . .

Borison.

